

Ds H. Siebert

7 april 2013

2<sup>e</sup> zondag van Pasen

1Korinthe 15, 1-11 / Lukas 24,13-35

Gemeente van de Opgestane

“Want ik heb u ten eerste overgeleverd wat ik ook ontvangen heb,  
dat Christus gestorven is voor onze zonden, overeenkomstig de Schriften,  
en dat Hij begraven is, en dat Hij opgewekt is op de derde dag, overeenkomstig de Schriften.”

Paulus schrijft zijn gemeente dat zij geen andere grond van bestaan heeft, dan de boodschap van de Opstanding van Christus. Dát is wat ten eerste is ontvangen en is overgeleverd.

Het geloof in de opstanding is de kern van het christelijk geloven.  
Als Christus niet is opgewekt, dan is onze prediking zonder inhoud,  
en zonder inhoud is ook uw geloof, aldus Paulus. (1 Kor. 15: 14)

In de komende zeven weken lezen wij dit éne hoofdstuk uit Paulus' brief aan de jonge gemeente in Korintië.  
Op de zeven zondagen tussen Pasen en Pinksteren lezen wij Paulus' boodschap van de Opstanding en de daaruit voortgekomen verwachtingen voor leven en toekomst.  
Thematiek van de witte Paasperiode bij uitstek.

De Opstanding is het fundament waarop wij staan, de gemeenschappelijke grond van de christelijke gemeenschap. Kern van ons bestaansrecht.

En daarmee is een oneindige hoeveelheid aan vragen, dilemma's, onmogelijkheden opgeroepen. Daarmee zijn meer vragen naar boven gehaald, dan dat ik zelf bevatten kan.  
Want, hoe versta je die opstanding?  
Als je zegt dat je in de Opstanding gelooft, wat bedoel je dan?

De lijfelijke opstanding?  
Een leven ná dit leven?  
Een voortleven in ideeën en inspiratie?  
Een inzicht dat het mogelijk is om altijd opnieuw te beginnen?  
“Zitten we weer en volgend jaar zitten we hier weer”... zeggen we in de paasnacht.

Paulus maakt een koppeling tussen de verschijning van Christus aan hem én de genade die hem maakt tot wat hij is. “Ten slotte is hij ook aan mij verschenen. En door die genade, ben ik wat ik ben.”

De genade dat je bent wie je bent is niet de uitkomst, maar het startpunt.  
Waarmee we ál die vragen, al ons rotsvaste geloof, al onze diepgewortelde twijfel meenemen.  
En dat is in feite geen keus, maar een eis. Wil je wat ontdekken rond die Opstanding, dan moeten we gewoon maar op pad gaan.  
Aan de wandel.  
Door de Schriften.

“Diezelfde dag gingen twee leerlingen op weg van Jeruzalem naar Emmaüs.”  
Want nog steeds bevinden wij ons op de derde dag...  
Nog steeds op die eerste dag van de week.  
Op diezelfde dag waarop twee vrouwen 's morgens vroeg naar de begraafplaats gaan, en daar een weggerolde steen en twee engelen aantreffen.  
Op diezelfde dag dat Petrus naar dat graf toe loopt, het leeg vindt.  
Op diezelfde dag gaan twee leerlingen van Jeruzalem vandaan, wég, naar Emmaüs.

Bij die twee is de hoop dat Jezus Israël zou verlossen, vervlogen. Ook al hebben vrouwen een leeg graf gevonden, heeft Petrus eenzelfde ervaring gehad, ze geloven er niet meer in, en vertrekken, ver wég van Jeruzalem.

Zestig stadiën was het lopen. Tien keer zes. Tien keer 'net niet zeven'. Tussen zes en zeven – het getal van de volheid - is een hemelsbreed verschil.

Waar ze vandaan komen, en waar ze naar toe gaan ligt zogezegd mijlen van elkaar verwijderd.

En op die lange weg zijn twee mensen samen onderweg. Wandelaars.

Geschokt zijn ze, door het schandaal van de wrede kruisdood.

En dus zijn er duizend redenen zijn om te zwijgen

– wie heeft uiteindelijk woorden voor leven en dood?

Maar toch praten ze. Eerst aarzelend, schuchter, zoekend naar taal voor twee, voor deze twee, taal voor jou en mij, taal voor het geheim.

En al wandelend en pratend bloeit hun gesprek op.

Zozeer dat ze nauwelijks bemerken dat er gaandeweg een derde bij gekomen is: "Waar lopen jullie al wandelend toch over te praten?"

"Ben jij de enige die niet weet wat er met Pasen is gebeurd?"

"Wat dan?" vraagt de onherkende derde.

Ze vertellen over hun vriend... hoe hij leefde... en hoe zijn weg doodliep.

Je kunt ze horen spreken, zo samen: "Hij gaf ons hoop – maar met zijn kruisiging is in ons de hoop gestorven. En ach, er waren na drie dagen een paar vrouwen met een verhaal over zijn graf, dat leeg zou zijn. Maar hém zagen ze natuurlijk niet."

In de ban van Jezus, met de boodschap van de engelen al in hun achterhoofd, zien ze niets.

Hij wordt door hen niet gezien. Zijn stem, noch zijn manier van lopen, zijn uiterlijk noch zijn gebaren geven enige herkenning. Zelfs de inhoud van zijn woorden doet hen onderweg de waarheid niet ontdekken.

En Jezus? Hij luistert en vraagt. Hij hoort hun verhaal van droefheid aan. Hij zegt niet: 'Ik ben de verrezen Heer, kom terug naar Jeruzalem', nee, hij loopt met ze mee, weg van Jeruzalem.

Hij luistert en vraagt: hoe zit dat dan met die Opstanding? Hoe zit het dan met die zonden en met die Schriften? En wat maakt het dan tot genade?

Hij vraagt en luistert.

En zo wordt gaandeweg de dialoog tot trialoog. Nieuwe gedachten ontstaan. Inzichten groeien. Emoties van de voorbije dagen krijgen langzaam maar zeker een plaats.

Blijkbaar moet je *zelf* ontdekken, wie de verrezen Heer is. Wat de Opgestane Heer, het geloof in de Verrijzenis betekent voor jou. Moet ik de dialoog aangaan om te ontwaren, wat de Opstanding voor mij betekent.

Ondertussen naderen zij al met z'n drieën wandelend en pratend het dorp. De onherkende derde lijkt verder te willen trekken, dringt zich niet op.

Maar de volgelingen dringen bij Hém aan: "Blijf bij ons, want het is bijna avond en de nacht gaat komen."

Eenmaal aan tafel ontpopt de gast zich als gastheer en wordt hij herkend, aan het breken van het brood.

Dan blijkt dat hun hart al die tijd al in vuur en vlam heeft gestaan!

De uitleg van de Schrift als zodanig had hen nog niet tot het echte inzicht gebracht. Pas toen Jezus het brood nam, de zegen uitsprak, het brak en het hun gaf. Dán worden hun ogen geopend. Dán zien ze "Opstanding". Opstanding in Levende lijve, etende brood en vis.

Maar meteen is Jezus zelf verdwenen.

Op het moment dat hij voor hen *zichtbaar* verschenen is, is hij ook weer verdwenen.

Verschenen en direct weer verdwenen.

Duidt dát ook niet onze verlegenheid rondom die Opstanding?

Liggen juist daar niet die vele vragen en verlegenheden?

Op het moment dat je het dént te zien, dat je er woorden voor gevonden schijnt te hebben, is het meteen ook weer verdwenen. Als je het ziet, glip het ook meteen uit je vingers.

Het hart dat brandt, soms in vuur en vlam staat. Soms een wakkerend vlammetje is, dat bijna dooft. Koud en ongeborgen.

Het je soms overvallende besef dat je door de genade bent wie je bent.

Een visioen van toekomst van kinderen en kleinkinderen, van land en leven, dat je als in een droom voor ogen staat.

Een onherkende derde die zich bij je voegt en waarvan je je achteraf afvraagt: Wie is toch deze?

Moge de Opgestane Heer zich zo aan u, aan mij, aan jou verschijnen.

Amen.